ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות

לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש

זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני תסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

א'קסה

ערב שבת־קודש

פרשת וירא

י"ז במרחשוון התשע"ז

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא־לאור על־ידי

צעירי־אגודת־חב"ד באה"ק

ע"פ הספר 'הלכות ומנהגי חב"ד'

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת־קודש פרשת וירא

ח"י במרחשוון

הפטרה: "ואשה אחת... ותשא את בנה ותצא" (מלכים־ב ד,א־לז)[1].

יום שני

כ' במרחשוון

יום־הולדת את כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע, בשנת תרכ"א[2]. יום סגולה, שבו ה'מזלו גובר' של הנשיא פועל התגברות בעבודתם של חסידים ושל כלל ישראל, ועל־ידם – בכל העולם כולו[3].

מהוראות כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו: ביום זה[4], צריך כל אחד ואחד לקבל החלטות טובות להוסיף בהפצת המעיינות חוצה, לכל לראש – בנוגע לעצמו... ועוד ועיקר – הפצת התורה והמצוות והפצת היהדות בכללותה, חדורים בפנימיות התורה שנתבארה בתורת חסידות חב"ד, ועד להפצת אור הקדושה בכל העולם כולו, גם בנוגע למצוות שנצטוו בני־נח.

ב'שנת הבניין' הציע הרבי[5], שביום זה (ומה טוב – גם בימים שלפניו ושלאחריו) ישתדל כל אחד ואחד הנמצא בכל עיר ועיר שבה קיימת ישיבת תומכי־תמימים וסניפיה, ועל־אחת־כמה־וכמה בארצנו הקדושה ת"ו, להיכנס לבניין הישיבה, ולעשות שם פעולות טובות בכל שלושת הקווים דתורה, עבודה וגמילות־חסדים: להתפלל (או לומר מזמור תהילים, כולל ובמיוחד – המזמור המתאים למספר שנותיו של אדמו"ר מהורש"ב [השנה – מזמור ג]), וללמוד מתורתו.

בעיר שאין בה ישיבה זו – יעשו זאת בתוך בניין שתפקידו מעין הישיבה, כגון בית־חב"ד, בית תורה, תפילה וגמילות־חסדים. ומובן שעל־פי הציווי "ואהבת לרעך כמוך", יש להשתדל להשפיע על יהודים נוספים שגם הם יעשו כן, ועוד ועיקר – שפעולות אלה תיעשנה ברבים[6]. וכדאי ונכון שבין העניינים שלומדים מתורתו של בעל יום־ההולדת, ילמדו גם קונטרס 'החלצו', שעל־ידי זה יתווסף באהבת־ישראל ואחדות־ישראל, כמבואר בארוכה בקונטרס זה.

1) ספר־המנהגים עמ' 32. לוח כולל־חב"ד.

2) ראה בדבר הולדתו וברית־המילה שלו, ברשימות מדברי ימי חייו שנדפסו בראש קונטרס 'חנוך לנער', וב'ספר התולדות – אדמו"ר מוהרש"ב', הוצאת קה"ת, כפר־חב"ד תשל"ו, פרק א.
"להעיר, שהקביעות דכ"ף מרחשוון היא לעולם באותו יום שבו חל ראש־השנה (סה"ש תש"נ ח"א עמ' 118 הערה 89). והוא "יום החמישים" מראש־השנה, שמורה על שער הנו"ן, בחינת הכתר (השייך לכ"ף מרחשוון)" – שולי־הגיליון שם.

3) ספר־השיחות תשמ"ח ח"א עמ' 70.

4) 'התוועדויות' תשמ"ז ח"א עמ' 496 (מוגה), ובסגנון אחר בספר־השיחות תשמ"ז ח"א עמ' 69.

5) ספר־השיחות תשמ"ט ח"א עמ' 56. וצ"ב אם כל האמור הוא הוראה גם לכל שנה ושנה.

6) "ובפרט על־פי מה שכתב בעל יום־ההולדת בקונטרס 'החלצו' (ספר המאמרים תרנ"ט עמ' סא), ש'ההסכם אשר עושים שניים או רבים, יש לזה חיזוק הרבה יותר מההסכם שעושה בפני עצמו'" (ס' השיחות שם).

לזכות
אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

י"ז במרחשוון ה'תשע"ז - כ"ד במרחשוון ה'תשע"ז

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	**י"ז במרחשוון**	הל' תפילין ומזוזה וס"ת פרק ב-ד.	הל' כלים פרק כ.	מ"ע יג.
ש"ק	**י"ח במרחשוון**	פרק ה-ז.	פרק כא.	מ"ע טו. יח.
א'	**י"ט במרחשוון**	פרק ח-י.	פרק כב.	מ"ע יז.
ב'	**כ' במרחשוון**	הל' ציצית.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כג.	מ"ע יד.
ג'	**כ"א במרחשוון**	הל' ברכות.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק כד.	מ"ע יט.
ד'	**כ"ב במרחשוון**	הל' ברכות. פרק ד-ו.	פרק כה.	מ"ע יט.
ה'	**כ"ג במרחשוון**	פרק ז-ט.	פרק כו.	מ"ע יט.
ו'	**כ"ד במרחשוון**	פרק י-יא. הל' מילה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק כז.	מ"ע יט. רטו.

זמני השבוע*

תאריך	עלות השחר** 120 ד' לפני הזריחה	עלות השחר** 72 ד' לפני הזריחה	זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה***	צאת הכוכבים
ו', י"ז במרחשוון	4.09	4.57	5.19	6.20	8.47	11.26	11.56	4.39.4	5.05
ש"ק, י"ח במרחשוון	4.10	4.58	5.20	6.21	8.48	11.26	11.56	4.38.9	5.05
א', י"ט במרחשוון	4.11	4.58	5.20	6.21	8.48	11.26	11.56	4.38.5	5.04
ב', כ' במרחשוון	4.12	4.59	5.21	6.22	8.49	11.27	11.57	4.38.1	5.04
ג', כ"א במרחשוון	4.12	5.00	5.22	6.23	8.49	11.27	11.57	4.37.7	5.04
ד', כ"ב במרחשוון	4.13	5.01	5.23	6.24	8.50	11.27	11.57	4.37.4	5.03
ה', כ"ג במרחשוון	4.14	5.02	5.24	6.25	8.51	11.27	11.57	4.37.1	5.03
ו', כ"ד במרחשוון	4.15	5.02	5.24	6.26	8.51	11.28	11.58	4.36.8	5.03

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
*** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"ז בסידורו ('סדר הכנסת שבת') מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"ז שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
וירא	4:03	5:17	4:17	5:18	4:07	5:16	4:21	5:20
חיי שרה	4:00	5:15	4:14	5:16	4:04	5:14	4:19	5:18

צעירי־אגודת־חב"ד באה"ק ת"ו • יו"ר: הרב **יוסף־יצחק הכהן אהרונוב**
מערכת: **לוי שייקביץ, יוסף־יצחק אולידורט**
מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 03-3731777, פקס: 03-9606169. ISSN 0793-7474
אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il

"וגדול כח הציבור"

מידי שנה בשנה זכו צא"ח ואנ"ש המשתתפים בכינוס הארצי השנתי במכתב מיוחד ששיגר הרבי לרגל ההתוועדות. לפנינו מכתב אחד מני רבים שנשלחו לכנס הארצי השנתי שהתקיים לפני שלושים שנה

ב"ה, יום אחד,
פ' ואברהם זקן בא בימים,
מוצש"ק כ"ף מ"ח ה'תשמ"ז,
ברוקלין, נ.י.

לכל המשתתפים בכינוס השנתי של חסידי חב"ד,

אשר בארצנו הקדושה – שליט"א

שלום רב וברכה מרובה!

יהי רצון שיהא הכינוס – כינוס אמתי, אחדות אמתית של כל המשתתפים בו, ועל ידם – אחדות כל המושפעים שלהם, ועד – לאחדות כל ישראל.

והרי זה כלל גדול בתורה, ויתירה מזה – כל התורה כולה ואידך פירושה הוא זיל גמור,

הנאה להם והנאה לעולם, אשר בשביל ישראל גוי **אחד** בארץ – נברא,

שקיבלו התורה תורה **אחת** ולומדים ומקיימין מצות' כאיש **אחד** בלב **אחד** –

לקבל החלטות טובות ובתוקף ובאופן שתבואנה במעשה בפועל, שהוא העיקר, החלטות שתכליתן בכיון האמור – אחדות ישראל אמתית,

על ידי תוספת עוד יותר בעבודה המשולשת: בעניני התורה, תורה אחת (הנגלה והחסידות) ומצות' – אחדות ושלימות התורה,

הכנסת חיות ואור חסידותיים בחיי יום יום של כל העם כולו בכל מושבותיהם – אחדות ושלימות העם,

ובפרט בכל הארץ, ארץ המיוחדת אשר **תמיד** עיני הוי' אלקיך בה,

שהוא נתנה נחלת עולם לעם עולם, כולה לגבולותי' – אחדות ושלימות הארץ, ועד לירחיב ה' את גבולך.

וגדול כח וזכות הרבים והציבור, ובמיוחד כשהם מתכנסים באופן שנעשו "קהל גדול" לשון יחיד,

וכהביאור – באר היטב – של בעל יום ההולדת דשבת קודש זה, דמיני' מתברך יום הכינוס והכינוס – בקונטרס שלו "החלצו מאתכם אנשים" המפורסם ויהי רצון שיקויים בכל אחד ואחד מהמתכנסים שליט"א שיהי' בפועל דוגמא חי' של "החלצו מאתכם", איש או אשה,

ובקרוב בימינו ממש יקויים היעוד: רצית השם ארצך שבת שבות יעקב לשכון כבוד בארצנו בגאולה האמתית והשלימה על ידי משיח צדקנו – במהרה בימינו ממש.

בכבוד ובברכת הצלחה ולבשורות טובות

(חי"ק)

יום אחד: בראשית א, ה. ראה פרש"י שם (מב"ר א, ח־ט).

ואברהם . . בימים: שיעור החומש

דיום הכינוס. ראה זח"א רכד, א. תו"א טז, א. עט, ב. יהל אור – להצ"צ – קאפ' קלט, טז, ה. ובכ"מ.

כ"ף מ"ח: יום הולדת כ"ק אדנ"ע (ראה מבוא לקונ' חנוך לנער ע' 8).

כלל גדול: תורת כהנים ויקרא יט, יח. הובא בפרש"י עה"ת שם.

כל התורה . . זיל גמור: שבת לא, א. וראה תניא פ' לב.

זיל גמור: לימוד התורה ועד לגמרה – כל התורה, ובאופן דזיל והליכה (אמתית).

הנאה . . לעולם: סנה' עא, סע"ב.

בשביל . . נברא: ויק"ר לו, ד. וראה ב"ר א, ד. פרש"י עה"ת ר"פ בראשית ד"ה בראשית ברא.

כאיש אחד בלב אחד: מכילתא שמות יט, ב. הובא בפרש"י עה"ת שם.

תמיד . . בה: עקב יא, יב.

קהל גדול: והמשך הכתוב: יבואו הנה (ירמי' לא, ז).

קהל . . יחיד: וכידועה מעלת היחוד על איחוד – יחיד על אחד.

החלצו: ועייג"כ לקו"ת עה"פ.

רצית . . בארצנו: תהלים פה, ב. שם יו"ד.

רצית השם ארצך: שתרצה מעשי' להקב"ה וכו' ועשו את השמיטים (מדרש תהלים פה).

לירחיב . . גבולך: ראה דברים יט, ח.

העבודה הנדרשת רגע לפני השלמות

אפילו יהודי שלא הגיע לגיל חינוך מצד מדרגתו יכול לבוא בתביעות שהקב"ה יתגלה אליו • כאשר צדיק בן 99, השולט לגמרי על גופו ועל אבריו, מבין שמעמדו ומצבו אינו כדבעי ועליו למול עצמו, זוכה שבזכות ה'ביטול' שמציאותו חדורה בו – יתגלה אליו הקב"ה • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

א. [...] הסיפור הבא[1] – כבר סיפרתי פעם, אבל, היות שהיום הוא יום הולדתו של כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, אביו של כ"ק מו"ח אדמו"ר, אספר את הסיפור פעם נוספת[2]:

הרבי נ"ע נהג להיכנס מדי שנה, ביום הולדתו כ' מרחשון, אל זקנו כ"ק אדמו"ר הצמח־צדק, בכדי לבקש ברכתו[3]. – יתכן שכך היה הסדר גם אצל שאר נכדי הצמח־צדק.

פעם אחת כשנכנס הרבי נ"ע – (בהיותו ילד כבן ארבע או חמש שנים, שכן, הרבי נ"ע נולד בשנת תרכ"א, ואילו בניסן תרכ"ו נסתלק הצמח־צדק) – פרץ בבכי. שאלו הצמח־צדק מדוע הנך בוכה? והשיב, כי למד בחומש (או שמע שמספרים) שהקב"ה נראה אל אברהם אבינו – הסיפור אירע בשבוע פרשת וירא – ולכך הוא בוכה, מדוע אין הקב"ה נראה אליו.

ויענהו הצמח־צדק: כאשר יהודי (נוסחא שנייה: יהודי צדיק[4]) בן תשעים ותשע שנים מחליט שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שהקב"ה ייראה אליו.

תשובת הצמח־צדק הניחה את דעת הילד, וחדל לבכות.

ב. ולכל לראש – הלימוד וההוראה מבכייתו של הרבי נ"ע (אל הצמח־צדק) על כך שהקב"ה לא נראה אליו:

כל אחד ואחד מבני ישראל, באיזה מעמד ומצב שיהיה, אפילו אם הוא נמצא בדרגא כזו שעדיין "לא הגיע לחינוך", כלומר, שחוסר הדעת שבו הוא במידה כזו, אשר לא זו בלבד שאינו מבין מעצמו, אלא עוד זאת, שאינו מסוגל אפילו לקבל ולקלוט השפעה מהזולת (שזהו עניין "הגיע לחינוך"),

---

1) נעתק ב"היום יום" ט חשון (מ"שיחת כ' מ"ח צג ברשימותי" [*נדפס ב"רשימות" חוברת קיט]). – סיפור זה נתבאר גם בלקו"ש ח"ה ע' 86 ואילך. ע' 321 ואילך. חט"ו ע' 129 ואילך. ח"כ ע' 61 ואילך. סה"ש תש"נ ח"א ע' 110 ואילך. תנש"א ח"א ע' 115 ואילך. תשנ"ב ח"א ע' 85 ואילך. שיחת ש"פ וירא תש"ה (נדפסה בקונטרס "צדי"ק למלך" ח"ב ע' 3 ואילך). ועוד.

2) ובפרט שמסתמא ישנם כאלה שעדיין לא שמעו את הסיפור, ואלה שכבר שמעוהו – ישמעוהו עוד הפעם (מרשימה בלתי מוגה).

3) בילדותו היתה להרבי נ"ע מטפלת אינה־יהודי'. פעם אחת כאשר הרבי נ"ע הי' צריך ליכנס אל הצמח־צדק, אמר, שאינו רוצה ליכנס ללא המטפלת, וכיון שסירב הילד ליכנס בלעדה, הניחו גם לה ליכנס אל הצמח־צדק. אבל מה עשו? – בחדרו של הצמח־צדק הי' עומד תנור ("הַרובע"), וכיון ששם לא היו התנורים קבועים לכותל, דחקו את המטפלת לבין התנור והכותל [*ראה "רשימות" חוברת ה (יומן ב) ע' 35 (ושם, שאדנ"ע הי' "אז כבן ג' וחצי־ד' שנים"). וראה גם סה"ש תרפ"א ע' 20]. (מרשימה בלתי מוגה).

4) הביאור בב' הנוסחאות – ראה לקו"ש ח"ה שבהערה 7.

– יתכן אמנם, שלפי מספר שנותיו הוא "גדול", אבל בנוגע לרוחניות העניינים – הוא בבחינת קטן "שלא הגיע לחינוך". וכפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר[5] "אידישע יאָרן רעכענען זיך ניט לויטן פּאַספּאָרט"!... [=השנים של יהודי אינם נמדדים לפי ה"דרכון"...], לפי ה"דרכון" הוא אמנם יהודי זקן ("אויפן פּאַספּאָרט קען ער זיין אַן אַלטער איד"), אבל לפי שנותיו האמיתיות, שנותיו הרוחניים, כלומר, ביחס לקיום התורה והמצוות שלו – הוא בדוגמת תינוק המשחק מתחת לשולחן ("אַ קליין קינד וואָס שפּילט זיך אונטערן טיש")...

–

בכל זאת, יכול גם הוא לתבוע, ותביעה בחוזק, שזהו עניין הבכייה,

– כידוע[6] שדמעות באות מ"מותרי מוחין", בסיבת דבר שנעלה ומרומם מהבנת והשגת האדם, שאין המוחין יכולים לסבלו –

שהקב"ה ייראה אליו, כשם שנראה אל אברהם אבינו.

ג. יתר על כן:

מסיפור זה (שהרבי נ"ע בכה על כך שאין הקב"ה נראה אליו כשם שנראה לאברהם אבינו בהתחלת פרשת וירא) למדים, שבכוחו של כל אחד ואחד מישראל לתבוע שהקב"ה ייראה אליו באותו אופן שנראה אל אברהם אבינו לאחרי קיומו מצות מילה, שבמעמד ומצב זה היתה ההתגלות של "וירא אליו הוי'" שבתחילת פרשת וירא.

ובהקדמה: גם לפני קיום מצות מילה מצינו התגלות שם הוי' לאברהם[7], אבל, אין זה בדומה להתגלות – "ואיתגלי"[8] – שבאה לאחרי מצות מילה, שהיתה בדרגא נעלית הרבה יותר[9].

ועניין זה מודגש גם בכך, שבעת התגלותו של הקב"ה לאברהם לאחרי מצות מילה (בהתחלת פרשת וירא) – כבר נשתנה שמו מ"אברם" ל"אברהם" בתוספת ה"א (שהרי השינוי בשמו נעשה ביחד עם קיום מצוה זו[10]):

איתא בגמרא[11]: "כתיב אברם וכתיב אברהם, בתחילה המליכו הקב"ה על מאתים וארבעים ושלשה אברים, ולבסוף המליכו על מאתים וארבעים ושמונה אברים, אלו הן, שתי עינים ושתי אזנים וראש הגווייה", "שבתחילה המליכו הקב"ה על אבריו שהם ברשותו ליזהר מעבירה, אבל עיניו ואזניו של אדם אינם ברשותו, שהרי על כרחו יראה בעיניו ובאזניו ישמע, ולבסוף כשנימול המליכו הקב"ה אפילו על אלו כו'"[12].

והעניין בזה – שבתחילת עבודתו (כשנקרא שמו "אברם") היה אברהם בעל־הבית רק על האיברים שבדרך הטבע קיימת אפשריות לשלוט עליהם, אמנם לאחרי זה, הנה על ידי שלימות עבודתו ופעולתו של אברהם בכוח עצמו (שלימות האפשרית בעבודה שבכוח עצמו) – ניתנו לו מלמעלה גם העניינים שהאדם בכוח עצמו אינו יכול להגיע אליהם, ובמילא נעשה (אברהם) לבעל־הבית גם על הדברים שעל פי טבע לא היתה בו האפשריות לשלוט עליהם.

ומזה מובן, שהתגלותו של הקב"ה לאברהם אבינו לאחרי מצות מילה (אשר אז נשתנה שמו ל"אברהם" בתוספת ה"א) היתה באופן נעלה הרבה יותר מההתגלות שלפני זה.

ולמרות כל עילויים אלו שבהתגלות ה"וירא אליו הוי'" (לאחרי קיום מצות מילה ושינוי השם מ"אברם" ל"אברהם") – בכוחו ובאפשרותו של כל יהודי, גם מי שמצד מעמדו ומצבו הרוחני "לא הגיע לחינוך", לדרוש ולתבוע, שהקב"ה ייראה אליו כפי שנראה לאברהם במעמדו ומצבו (של אברהם) לאחרי מצות מילה.

ד. ועל דרך זה ישנו לימוד והוראה מתשובתו של הצמח־צדק אל הרבי נ"ע – שהתגלותו של הקב"ה לאברהם אבינו דווקא היתה בגלל ידיעתו והכרתו שצריך למול את עצמו:

עם היות שכל אחד ואחד מישראל רשאי לתבוע שהקב"ה ייראה אליו, מכל מקום, דרושה לשם כך

5) ראה גם תורת מנחם – התוועדויות ח"ה ע' 58. וש"נ.
6) ראה תו"א וישלח כו, א. סה"מ ה'ש"ת ע' 145. ועוד.
7) לך לך יב, ז. שם יז, א.
8) ת"א עה"פ ריש פרשתנו.
9) ראה ב"ר ריש פרשתנו. מפרשים ריש פרשתנו. לקו"ת תזריע כא, א. וראה גם זח"א פח, סע"ב. צח, רע"א – נתבאר בלקו"ש ח"י ע' 50 ואילך.
10) לך לך יז, א ואילך.
11) נדרים לב, ב.
12) פי' הר"ן שם. וראה גם פי' הרא"ש שם.

שהיה מן הראוי שיכניסו קנקן משקה בקשר לכך – הכנס השנתי של צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש, שמתקיים בכל שנה בסמיכות לכ"ף מרחשוון, שבו מתאספים רבים כדי לקבל החלטות טובות בקשר לפעולות דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה במשך כל השנה כולה.

ולמרבה הפלא, לא עלה על דעתו של אף אחד ממארגני הכנס לבקש ממישהו (מצעירי אגודת חב"ד כאן, ידידים או קרובים, או מישהו ששייך לפעולות של צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש שנמצא עדיין כאן) להכניס קנקן משקה לקראת התוועדות זו בקשר לכנס השנתי, על מנת לשלוח עם מישהו שנוסע מיד לאחרי השבת, כדי שיוכלו לחלק מהמשקה בין משתתפי הכנס.

אמנם, לקחו משקה עבור הכנס בחודש תשרי, אבל נוסף לכך שלא הכריזו ופרסמו ברבים כראוי, אלא קיבלו את המשקה ביחד עם חלוקת משקה עבור כמה וכמה ענינים נוספים, הרי אינו דומה פעולת המשקה שנתקבל לפני משך זמן, כמה שבועות, לפעולת המשקה שנתקבל בסמיכות זמן ממש לכנס, מההתוועדות דשבת קודש כ"ף מרחשון.

ומכיון שכן, מדוע היה קשה כל כך לבקש ממישהו להכניס קנקן משקה עבור הכנס?!

קבלת "מברך" לקראת הכנס – הרי זה אצלם דבר הכי חשוב, ואם יתאחר המברק, "חס ושלום", מתפרש הדבר אצלם כאי הכרה בגודל חשיבותו של המאורע.

וכל זה – בה בשעה שהמנהג לשלוח "מברק" אינו אלא חידוש שנתחדש לאחרונה, ולא ראו מנהג זה אצל רבותינו נשיאינו, שישה דורות של נשיאי חב"ד, ורק לאחרונה, כשחוגים אחרים התחילו לשלוח "מברקים", הונהג כן גם כאן.

ולעומת זאת – לקיחת משקה עבור מסיבה והתוועדות וכיוצא בזה, הרי זה מנהג החסידים, שחפצים לקשר את המסיבה וההתוועדות שעורכים במקומם עם התוועדות של רבים מישראל שנערכת בד' אמותיו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא ישראל.

ואף־על־פי־כן, לא עלתה על דעתם, כאמור, לבקש ממישהו להכניס עבורם קנקן משקה, כדי שיהיה להם משקה טרי מההתוועדות דכ"ף מרחשון!

הסיבה שלא ביקשו ממישהו להכניס קנקן משקה היא – מפני שלא חשבו על זה! ומדוע לא חשבו על זה – מפני שהדבר לא נוגע להם!

ועל דרך מה שכתוב "כי פנו אלי עורף ולא פנים": הם יודעים אמנם שצריך להיות הענין ד"פנו", מלשון פנימיות, שהרי למדו בתומכי תמימים וכו', וכמו כן יודעים שצריך להיות "פנו אלי", ואף על פי כן, בנוגע לפועל, הרי זה באופן ד"פנו אלי עורף ולא פנים".

אמנם, לאחרי כל זה, אין שום ענין לעשות "ברוגז", ולכן, אתן קנקן משקה עבור הכנס באופן של "אתערותא דלעילא", על ידי אחד שהגיע במיוחד להתוועדות דשבת קודש כ"ף מרחשון, וחוזר לארץ הקודש ביום ראשון, מוצאי שבת (אף־על־פי שלא ביקשו ממנו ולא עשאוהו שליח לקבל משקה עבור הכנס).

וכרגיל – ייגש ויאמר "לחיים", ויכריז אודות הכנס, המקום והזמן כו', ויחלק מהמשקה בין המשתתפים בהתוועדות כאן, והשאר – עבור מארגני הכנס על מנת לחלק בעת הכנס.

ויהי רצון שמכאן ולהבא לא יצטרכו לדבר אודות ענינים כגון דא, מכיון שתיכף ומיד יבוא משיח צדקנו, והוא, "יסתדר" עם כל ענינים אלו באופן הטוב ביותר, בדרכי נועם ודרכי שלום.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א נתן משקה להרב טובי' שי' פלס – עבור הכנס של צעירי אגודת חב"ד בארץ הקודש.

אחר כך התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "והריקותי לכם ברכה"].

כינוס בן שעתיים בלבד?!

להרב אברהם חנוך גליצינשטיין כתב הרבי בכ"ו בסיוון תשי"ז:

לפלא קצת מה שכתב שבתכניתם הוא שהכנוס יארך לכל היותר שתי שעות! והרי מה מגבילם בזה.

תיקון: בגיליון א'קסג במדור זה, נדפס אודות האברך 'שמעון אליעזרוב' שנסע לברינוואה. הכוונה כמובן להרה"ח ר' שמעון לזרוב שיחי', המשמש כיום כשליח הראשי במדינת טקסס - ארה"ב.

שיעורי תורה לנוער, נסיעות לישובים וקיבוצים, הפועלות רושם עמוק על המשתתפים. אנו מוצפים הזמנות ממקומות רבים, לבוא ולבקרם (אפילו מהחוגים של השומר הצעיר אומרים לנו: "בואו וצודו נפשות מאתנו...").

כאן מציין הר"י לייבוב מה שאמר לו הרבי בקשר לקיבוצים "בא מיר איז דאָס חשוב" [=אצלי זה דבר חשוב]. ומנה פעולות נוספות, כגון הביקורים בבתי־הספר התיכוניים, הופעות פומביות, שבתות חב"ד, שיעורי תורה, שידורי תניא ברדיו, משלוח שיעורים בכתב ויסוד חוגים ללימוד תניא, וכן את המבצעים הקבועים השנתיים, מבצע סוכה גם ברחובה הראשי של תל אביב, מבצע מצה שמורה וביקור אלפי בני נוער במאפיית כפר חב"ד, הנחת תפילין, ל"ג בעומר וכדומה. הארחת קבוצות נוער בכפר חב"ד ותיירים או נוער מחו"ל. אחרון חביב הזכיר, את ישיבות הערב בירושלים שמצליחות מאוד, וכבר החלו לייסד דוגמתן בשאר מקומות.

ישנם אלו הפטפטנים, שבמקום לעשות הם יודעים לבקר, על אף שביקורת היא טובה, אולם לפי ערך הביקורת עליהם גם לעשות... אמר הרב לייבוב.

מהאמור לעיל – המשיך הנואם – רואים אנו כי פעולות נעשות ב"ה, אולם הדרישה היא גדולה וחסרים לנו כוחות. מגיעה בקשה לשיעור תניא בישוב, ואין מי שיסע. פעילי צעירי חב"ד אפשר למנותם באצבעות. "אנא אחים" – פונה הר"י ליבוב בקריאה נרגשת לקהל – "התעוררו נא, הבה נארגן בכל מקום שיעורים ללימוד החסידות, באו והשתלבו בפעולות צא"ח בכל להט נשמתכם, לבצע כוונת כ"ק אדמו"ר".

על כל אחד להתקשר למזכירות צא"ח ולשאול כיצד יכול הוא להביא תועלת בפעולות אלו, ולקבל על עצמו לעשות. בסוף הכינוס יקריאו את ההחלטות, וישלחו לכל אחד בכתב, אולם הכוונה היא להביאן לידי פועל ממש מתוך שמחה וטוב לבב – סיים הר"י ליבוב את נאומו.

כאן עלה נציג מהתמימים ששהו בחודש השביעי בחצרות קודש אצל הרבי, התמים אליהו זילברשטרום. הוא מסר את רשמיו מתביעתו של הרבי בהתוועדויות, כי על כל אחד מהנוסעים למלא שליחות הנשמה, להרבות פעלים בקביעת שיעורים בנגלה ובחסידות, ולהפיץ את המעיינות.

שם חב"ד נפוץ ביותר בארץ, עלינו לחרוש ולקצור, נתחיל באו־ב של החסידות – דהיינו, פחות לדבר, יותר לחשוב ועוד יותר לעשות – סיים התמים את דבריו.

פרישת שלום אישית — על ידי הפרטיזן

הר' זושא וילמובסקי, 'הפרטיזן', מוסר פרישת שלום פרטית לכל אחד – כפי שאמר לו הרבי, ומוסיף כי משביעים אותו תהי צדיק, נותנים ונתנו לנו כוחות נפשיים ופנימיים למלא כוונת כ"ק אדמו"ר ועלינו לנצל כוחות אלו במילואם, מתוך התמסרות נפשית ופנימית, ואז נצליח בכול. כמו כן עורר על השתתפות ותמיכה ב"קופת רבנו".

אחרון הנואמים היה הרב רבינוביץ, שהוזמן להקריא את החלטות הכינוס. בטרם התחיל אמר, שכדוגמת כפר חב"ד כך גם שיכון חב"ד בירושלים הוא מקור להפצת המעיינות, וביקש את התגייסות אנ"ש לעזור לסיים את בניין ישיבת חב"ד בירושלים לשם ולתפארת חב"ד.

לאחר הקראת אחד עשר הסעיפים של ההחלטות, ננעלה ההתוועדות בשירה המונית של "אני מאמין", כאשר ביציאה מן האולם חילקו לכל אחד את שיחת הרבי משמחת תורה תשכ"ב, וכן את המכתב־כללי לקראת שנת תשכ"ב.

כמה וכמה מברקי ברכה נתקבלו לרגל האירוע – "ההתוועדות הארצית" של אנ"ש בארץ הקודש.

קנקן משקה עבור הכינוס

בחודש תשרי תשמ"ז שהה אחד מצוות צאגו"ח בחצרות הקודש, ובמוצאי שמחת־תורה ביקש מהרבי בקבוק משקה עבור הכינוס הארצי. הרבי נתן לו בקבוק, ובצאגו"ח סברו שכבר אין צורך לבקש שוב 'משקה' בשבת שלפני הכינוס. אולם הרבי הביע את תמיהתו על שלא ביקשו גם בשבת זו (משיחת ש"פ וירא, כ"ף מרחשון תשמ"ז. תורת מנחם התוועדויות תשמ"ז כרך א, עמ' 517 – הנחה בלתי מוגה):

ישנו ענין נוסף שמתקיים בסמיכות לשבת זה,

הקדמה מסויימת, והיא: הידיעה וההכרה שצריך הוא למול את עצמו.

כלומר:

מבלי הבט על כל המעלות הקיימות אצל יהודי בפועל, או, לכל הפחות, בכוח,

– אשר, "בכוח" יכול כל אחד ואחד מישראל להגיע לדרגות הכי עליונות בעבודתו (כאמור לעיל בעניין "וירא אליו הוי'"), וכדאיתא במדרש[13] ש"כל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב". ולהעיר, שגם מזה דחשיב אברהם ביחד עם יצחק ויעקב, מוכח, שהכוונה היא לאברהם במדריגתו שלאחרי מצות מילה –

אף על פי כן עליו לדעת, שצריך הוא למול את עצמו.

יתירה מזה:

אפילו אלה מבני ישראל אשר מעלות האמורות קיימות אצלם (לא רק בכוח, אלא גם) בפועל, כלומר, הצדיקים השולטים גם על האיברים שבדרך הטבע לא תתכן השליטה עליהם, בדוגמת מעמדו ומצבו של אברהם אבינו לאחרי מצות מילה (כשנשתנה שמו מ"אברם" ל"אברהם", כנ"ל),

– כידוע הסיפור אודות אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע[14], אשר פעם התאונן שאינו שומע באוזן אחת. כאשר החלו לחקור את סיבת הדבר, נודע, שביום השבת, בשעה שאמר מאמר חסידות, התנהלה בחדר הסמוך שיחה שהפריעה לו באמירת המאמר, וכיון שהרבי נ"ע הרגיש את אחריותו, שתפקידו הוא להשפיע חסידות, סילק את חוש השמיעה מהאוזן שהיתה מופנית לעבר אותו חדר.

וזהו שמצינו באחד המאמרים[15] שהיו "צדיקים גדולים שלא טעמו טעם המאכל בעת אכילתם[16] מפני הרצון הנפש האלקית שאינו רוצה לטעום טעם גשמי, וכמו כן היו צדיקים גדולים שלא ראו[17] ולא שמעו מה שלא רצו לראות ולשמוע מצד הנפש האלוקית כו' וזהו שליטה וממשלה גם בעת ההתלבשות באברי הגוף" –

13) תדבא"ר רפכ"ה.
14) ראה גם התוועדויות תשמ"ח ח"ד ע' 15 הערה 65.
15) ד"ה כי ישאלך תרנ"ד (סה"מ תרנ"ד ע' רכה).
16) ראה גם לקו"ש ח"י ע' 106.
17) ראה גם המשך תרס"ו בהוספות ע' תקפא.

הנה גם אלה מבני ישראל הנמצאים בדרגא נעלית כזו – צריכים לדעת שעליהם למול את עצמם.

ה. וטעם הדבר – לפי שכל זמן שקיימת מציאות של ערלה, אפילו ערלה דקה ביותר ברוחניות, יכולה להיות ירידה, לאחרי ריבוי השתלשלות, עד לעניינים נמוכים.

ועל פי זה יש לבאר דיוק לשון הצמח־צדק – כאשר יהודי, צדיק, בן תשעים ותשע שנים, מחליט שצריך למול את עצמו, ראוי הוא שהקב"ה ייראה אליו:

ובהקדם הביאור במאמר חז"ל באבות[18] "בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם", דלכאורה אינו מובן: כל העניינים הנמנים במשנה שם מהווים הוראות למעשה בהנהגתו של האדם – "בן חמש שנים למקרא", "בן עשר שנים למשנה", "בן י"ג למצוות" כו', ומהי ההוראה בזה ש"בן מאה כאילו מת ועבר ובטל מן העולם"?!...

והביאור בזה[19]: ענינו של "בן מאה" בעבודת האדם, הוא, שלימות הבירור והזיכוך בכל עשר כוחות הנפש, ובאופן פרטי דווקא[20], כפי שכל כוח (מעשר הכוחות) כלול מעשר[21], אשר על ידי זה נעשה "בן מאה" (עשר פעמים עשר). ואז – הרי הוא "כאילו מת ועבר ובטל מן העולם", כלומר, שכבר אין לו שייכות עם עניני העולם, ובמילא אין לו לחשוש ממציאות העולם, כאילו שאין לו יצר הרע[22].

וזהו שדייק רבינו הצמח־צדק בדבריו – "יהודי בן תשעים ותשע שנים":

יהודי שהוא "בן מאה שנה" – שכבר בירר וזיכך כל עשר כוחותיו בשלימות (עשר כלול מעשר) – אינו צריך לחשוש מענייני הערלה כו', כיון שהוא בבחינת "עבר ובטל מן העולם" (כנ"ל);

אמנם, מי שהוא עדיין "בן תשעים ותשע", היינו

18) ספ"ה.
19) ראה גם שיחת ש"פ וירא תש"ה שבהערה 2 הערה 15. וש"נ.
20) ראה קונטרס העבודה פ"ו.
21) דרמ"צ שרש מצות התפלה קמד, ב; ביאור ושבתה קע, ב. עיין בדרושי חיי שרה (ראה סה"מ מלוקט ח"ה ע' סה. וש"נ).
22) ראה ירושלמי סוף ברכות. זח"ב קז, ב. תניא פ"א. ובכ"מ.

שעדיין חסר אצלו בבירור וזיכוך כל עשר הכוחות בפרטיות (שלכן לא הגיע עדיין לדרגתו של "בן מאה") – אזי צריך הוא למול את עצמו, כיון שבריבוי ההשתלשלות,

– אין הכוונה בריבוי השתלשלות, שהאדם נמצא בעולם אחד והירידה נעשית בעולם שני, כי אם, מכיוון שהאדם הוא בבחינת קדם למעשה בראשית ואחור למעשה בראשית[23], יש מקום לריבוי השתלשלות במציאות האדם עצמה –

יתכן שבגלל העדר פעולת המילה תהיה ירידה עד לעניינים תחתונים (כאמור לעיל).

ו. ודווקא כאשר האדם מחליט שצריך הוא למול את עצמו, אפילו אם הוא נמצא במעמד ומצב נעלה ביותר, עד בבחינת תשעים ותשע שנים (כנ"ל) – אזי נעשה ראוי שהקב"ה ייראה אליו:

כאשר מציאותו של יהודי חדורה בביטול כללי, שיודע הוא שצריך למול את עצמו, אשר ידיעה זו נובעת מההכרה וההרגשה שמעמדו ומצבו הנוכחי אינו כדבעי, וצריך להשתנות ("ער ווייסט אַז אַזוי ווי ער איז טויג ניט, און ער דאַרף אַנדערש ווערן") – הרי זו ההקדמה להגיע לדרגות עליונות יותר, עד שיהיה אצלו "וירא אליו ה'", בדוגמת ההתגלות שהיתה לאברהם אבינו לאחרי מצות מילה, ונעשה גם הוא (האדם העובד עבודתו הנ"ל) בבחינת "אברהם" בתוספת ה"א, כיון שנעשה בעל־הבית על כל חושיו, גם על חושים אלה שבטבע לא יתכן לשלוט עליהם.

ולא עוד, אלא שנעשה בעל־הבית (גם) על חלקו בעולם, כמדובר לעיל במאמר[24] אודות צדיקים, שעל ידי פעולת הזיכוך בעצמם, פועלים הם זיכוך גם בחלקם בעולם, ודוגמתו גם בנדון דידן, אשר על ידי זה שנעשה בעל־הבית על חושיו (בבחינת "אברהם" בתוספת ה"א), נעשה בעל־הבית גם על חלקו בעולם, כולל גם על כל הדברים שזקוק להם בכדי לעבוד את הקב"ה, הן בבני, הן בחיי והן במזוני, וכולם – רויחי.

(ר"ד ועש"ק פ' וירא, י"ט מרחשון, ושיחת ש"פ וירא, כ"ף מרחשון ה'תשי"ג נדפסה בלקו"ש ח"א ע' 23 ואילך. (במהדורא זו ניתוספו בהערות כמה פרטים (מלבד ציוני מ"מ) – מרשימה בלתי מוגה). תורת־מנחם כרך ז, עמ' 140־141; 153־159 – בלתי מוגה)

23) ברכות סא, א. ב"ר פ"ח, א ("א"ר שמעון בן לקיש אחור למעשה יום האחרון וקדם למעשה יום א'"). תנחומא תזריע א, ראה גי' עץ יוסף. תו"א בראשית ג, ד. לקו"ת דרושי שמע"צ פו, ג.

24) לעיל ס"ע 151 ואילך.

'הפצת היהדות': ספר חובה לשליח ולכל יהודי

החובה לקרב יהודים לתורה ואיך לעשות זאת - לאור תורתו והדרכותיו של כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש

הספר מציג את גישתו הייחודית של הרבי לנושא זה, מפרט את שפע הברכות המובטחות לעוסקים בכך, ומביא שלל הוראות באשר לכל ההיבטים בפעולת קירוב הלבבות

ליקוט: הרב **אברהם שמואל בוקיעט** • עריכה: **מנחם ברוד** •
הוצאת צאגו"ח • 368 עמודים

הפצה: קה"ת, חיש. להשיג בחנויות הספרים ובטל' 1700-704120

בחסידים מוסיפים גם ברבי. כאן נתן פירוש תורני עמוק לדבריו: נאמר "קודש ישראל . . ראשית תבואתה", היינו שבתרומה, מלבד הראשית, בהכרח שיהיה לכך שיריים והתפשטות הקדושה הלאה, וכשאין שיריים אין ראשית. הנה רואים בדיני תרומה שלושה אופנים: א) האומר כולו תרומה אין זה תרומה, כי אין שיריים. ב) היכר – יש לקבוע מקום לתרומה, ואם לאו אין זו תרומה. ג) היתר – אם הפריש תרומה וקבע לה מקום, אלא שהיא אסורה כחמץ בפסח, לדוגמה, אין התרומה חלה.

והלימוד בזה אלינו: בכנס של חסידי חב"ד מכל הארץ, בכוונה לקבל התקשרות חיה עם כ"ק אדמו"ר, להשפיע גם עלינו ולהמשיך את האורות והגילויים דשם גם עלינו, הרי יש בזה את שלושת התנאים שבתרומה: א) הרבי 'אתפשטותא דמשה בכל דרא', עליו נאמר 'וירא **ראשית** לו', אולם בהכרח שתהיה לזה המשכה ושיריים מהרבי אל החסידים. ב) היכר – על חסידים ומקושרים אל הרבי צריך שיהיה ניכר, ש'כל רואיהם יכירום'. וכאשר ישנם שני עניינים אלו, אז אפשר לבוא לעניין השלישי – ג) היתר – היינו להמשיך את הקדושה בכל מקום ומקום. וכאשר חסיד עושה את המוטל עליו, אזי כבר אינו בבחינת שיריים אלא המשכה ממש מהרבי. כך ורק על ידי שלושת אופנים אלו, מקבלת התרומה וה'ראשית' תוקף של תרומה. ובעניינו: על ידי שלושת האופנים בעבודת החסידים, הרי הם מוסיפים ב"ראשית" ברבי עצמו. ואל תתמה על כך, כי "כלום לא נתתי לך גדולה אלא בשביל ישראל", ולכל אחד יש ניצוץ משה, ובכוחו להפיץ את המעיינות.

הרמז הנפלא בשאלות עשיו

ישנו סוג נוסף של מעשר, והוא המעשר של עשיו – כי ציד בפיו. וזאת בשני דברים: כיצד מעשרין את התבן, וכיצד מעשרין את המלח.

עשיו רצה לעשר את התבן, מאכל בהמה, היינו להתיר את הטומאה והזוהמה של העולם שאותם לא ניתן לעשר, כי עליהם נאמר "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ" – את כולה. מאידך רצה לעשר את המלח, מלח זו תורה. עשיו רצה לעשות תיקונים בתורה ובקדושה, להוריד את התורה ממעלתה העצמית ולתקנה ולהתאימה לפי רוח הזמן והדור.

שני דברים אלו לא ניתן לעשות. את הטומאה והזוהמה לא יכולים לטהר, ואת התורה לא יכולים להוריד. להפך, צריכים להגביה את העולם לדרגת התורה, להתאים את העולם לקדושת התורה. והרי זוהי עבודת הקודש של צעירי חב"ד לעשר את השיריים ולבוא בכל המקומות הנידחים ולפעול בעניין הנחת תפילין, שבת, טהרת המשפחה, והפצת המעיינות. כך התבטאה פעם הרבנית אשתו של הרבי הרש"ב: "לבעלי היו הרבה חסידים, ולבני יש הרבה יהודים...".

את דבריו סיים בברכה לצעירי חב"ד, שבמקום לעשר את המלח והתבן, מתקנים ומעשרים את בעלי התבן... וכשפועלים אצלם אנחה יהודית פנימית, הרי הדבר שווה כנגד אלפי הפגנות וצעקות סרק, ועל כך יבורכו.

"בואו וצודו נפשות מאיתנו"...

כעת ניתנה רשות הדיבור ליושב־ראש צעירי אגודת חב"ד, הרב ישראל לייבוב:

שלוש נקודות עיקריות שמענו מפי הרבי בהתוועדויות השונות: א) תורה, פנימיות התורה, זיכוך המידות. ב) אחדות ושלילת פירוד לבבות. ג) הפצת המעיינות והשפעה על הזולת. וכולם קשורים זה בזה. כי כאשר לומדים נגלה וחסידות נעשים 'עדינים' יותר, ממילא נותנים מקום לשני ואין פירוד, ואז יכולים לפעול על הזולת בהצלחה רבה.

"במדינתנו מלפנים (ברוסיה), היה לימוד החסידות בשופי, היתה אחדות מופלאה והפעולות עם הזולת היו עם כל האמת. עתה הכול התקרר...". לימוד בכלל ולימוד החסידות בפרט אינו באופן הראוי, ורק בודדים לומדים זה בכה וזה בכה.

לפני עשר שנים יסד הרבי את צעירי חב"ד בארץ הקודש, וצעירים – הכוונה על כל מי שהוא בעל מרץ מבלי להתחשב בגיל... מאז פועלים ב"ה רבות, אורגנו שיעורי חסידות, וצעירי חב"ד מספקים להם ספרים ומאמרים. כמו כן, ישנם

התמימים פועלים הניצחון

לנצל הכוחות שישנם עד ביאת משיח

ישיבת תומכי תמימים נוסדה על־ידי רבותינו נשיאינו, ו"בתר רישא גופא אזיל", היינו, שהקשר הוא למעליותא, ולא להיפך ח"ו.

ובמילא, מעצמו מובן שישנם בתוקפם כל הכוחות שרבותינו נשיאינו השפיעו, וממשיכים להשפיע גם עתה, בישיבות תומכי תמימים בכל מקום שהם, ובפרט בחידוש שהיתוסף לפני ח"י שנים בהתייסדות ישיבת תומכי תמימים בחצי כדור התחתון.

אלא שצריכים אנו לשאוב – כפי שסיפר כ"ק מו"ח אדמו"ר אודות דברי הצמח־צדק על המאמר של אדמו"ר הזקן שהיה זה על דרך דברי הגמרא "שמשם היו שואבין כו'" – שיכולים לילך ולשאוב, "שעפן און שעפן"... עד ביאת משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

התנתקות מענייני הגוף והתמסרות למילוי הרצון

ידועה השיחה שאמר כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע, מייסד ישיבת תומכי תמימים הראשונה, וכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עליה ופרסמה, על יסוד מאמר רז"ל "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו". ונקודת הדברים – שכיוון שנמצאים עתה בדור דעקבתא דמשיחא, שאז ישנם אלו "אשר חרפו אויבך ה' אשר חרפו עקבות משיחך", אזי נוגע העניין של "מלחמת בית דוד".

ואלו שצריכים לצאת "למלחמת בית דוד" הם תלמידי תומכי תמימים – שהרי במלחמה צריכים לא רק את המפקדים העומדים "בראש העם", אלא צריכים גם את אלו שהם "כל יוצא צבא בישראל", וכמבואר בהמשך המאמרים דיום ההילולא, באתי לגני, בנוגע לסדר הצבא, שאף־על־פי שהשכר ותפארת הניצחון ניתן לשרים העומדים בראש החיל, מכל מקום, אלו שפועלים את הניצחון בפועל – הם אנשי החיל, אנשי הצבא שעומדים על משמרתם במלחמת תנופה, ופשיטא – במלחמת מגן.

ולכן צריך להיות אצלם עניין "כותב גט כריתות לאשתו" – שקאי בכללות על עניני העולם, ובפרטיות יותר על עניני הגוף, שהרי הנשמה והגוף נמשלו לאיש ואשה, והיינו, שמלבד הרצון הפנימי והנקודה הפנימית של מילוי הרצון העליון, מנותק הוא ("ער איז אָפגעשניטן") מכל שאר העניינים.

...המורם מכל האמור: תלמידי תומכי תמימים מראשית ההתייסדות עד סוף הימים – הם אלו שישלימו את מלחמת בית דוד מתוך ניצחון גמור.

עליהם לדעת שמלחמה זו אינה אלא כמו "קניגא" שעושים המלכים, שהרי יודעים בפשיטות שיהיה הניצחון במלחמה, אלא שעלה ברצונו יתברך להיות נחת רוח לפניו יתברך שיהיה נראה למראית עין כאילו יש ספק בדבר, אבל האמת היא שדבר ברור הוא שיהיה הניצחון, ובשמחה ובטוב לבב.

ועד שפועלים קיום היעוד "כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם" – "אותי" דייקא, כמבואר בחסידות ש"אותי" הוא למעלה משם הוי', "אני הוי' הוא שמי", שאינו אלא שם בלבד, ואילו "אותי" קאי על עצמותו יתברך, "אנכי", "דלא אתרמיז לא בשום אות ולא בשום קוץ", וממשיכים זאת למטה – להיות לו יתברך דירה בתחתונים.

וכאמור, שכל זה פועלים היוצאים למלחמת בית דוד, ובפרט בדור "אשר חרפו עקבות משיחך", עד לניצחון הגמור, ו"עבדי דוד מלך עליהם".

(מהתוועדות פורים תשח"י. תורת מנחם כרך כב, עמ' 145־158, בלתי מוגה)

זמירות", שלימד הרבי בשמחת תורה לאחר ההקפות של אותה שנה (תשכ"ב). הרב חסקינד חזר על ההקדמה והסיפור שסיפר הרבי בטרם לימד את הניגון, ובסיום הניגון הוזמן הר' יצחק גנזבורג למסור קטעים משיחות הרבי במשך חודש החגים.

הר' גנזבורג ציין כי הבריח התיכון מתוך ריבוי כמות השיחות וההתוועדויות הוא, הרעיון ש"אתם ניצבים היום **כולכם**", כל הדרגות יחד, אשר גם אם יחסר פרט קטן בכל השיעור קומה, או אם יחסר המעשה בפועל, הרי שיחסר בכל השיעור קומה.

בתוך דבריו הביא את שני המשלים בעניין תקיעת שופר שעליהם דיבר הרבי בשיחותיו, והמסקנה כי דורנו הוא דור "הרגל" מצד אחד, היינו יהודים שאינם בעלי מוחין כבדורות עברו, אולם מאידך – הינם בעלי מסירות נפש בפועל.

נקודה נוספת שהביא הר' גנזבורג בנאומו, כי באחת השיחות כיוון הרבי את דבריו אל אלה שבאו מכאן לשם, ואליהם מופנית השאלה: באיזה אופן ועל מנת מה באתם? – כי ודאי כשבאים, צריך לבוא עם דבר מה.

בעניין זה ביאר הרבי, על פי תורת אדמו"ר הזקן, כי גם לגבי עשרת ימי תשובה צריכים האורחים לקבל על עצמם 'חומרי המקום שהלכו משם ושבאו לשם', ושכולם יקבעו עיתים לתורה ולתפילה כנדרש. ועל כך סיפר הרבי, כי פעם אחת נכנס המהר"ש, בהיותו ילד, אל אביו ה'צמח־צדק' לאחר יחידות, והצמח־צדק, בהיותו עייף מהיחידות, פנה אליו ואמר: וואָס ויל מען פון מיר? [=מה רוצים ממני?], והאריך בכך שבשעות אלו היה יכול ללמוד תורה וכו'. המהר"ש ניגש אל ארון הספרים והצביע על שלושים כרכי החסידות של הצמח־צדק ושאל: און דאָס וואָלט אויך געווען? [=האם כל זה גם היה אז?], ואמר לו הצמח־צדק: יישר כוח!

כפר נוסף עבור אלו שיתווספו...

כאן פנה הר' גנזבורג בדברי התעוררות הנוגעים ללב:

צריכים לעשות ולא לסמוך על האחר. העיקר הוא המעשה בפועל, לימוד והפצת המעיינות, כי כולם חייבים בעבודתו של הרבי, היא הפצת המעיינות. וסיפר סיפור מהרבי מהר"ש בדווינסק, שהוציא מכתב והראה לראש הצבא, והלז נחרד והרשה להמשיך באמירת חסידות. – "כל חסיד יש לו מכתב מהרבי, ולא צריכים להתפעל מאף דבר ומשום מונע ומעכב, אלא לעשות ולעשות בכל הכוחות והמאמצים"...

הזכיר את דברי הרבי בעניין כפר חב"ד, שהוא כעין מצוות מילה שהיתה צריכה להיות בגשמיות לפני וכהכנה למתן תורה, וכך גם ההכנה לביאת משיח צדקנו בקרוב ממש היא ייסוד כפר חב"ד על ידי הרבי הריי"צ, וכל אנ"ש הם בעצם בכפר חב"ד אלא שיצאו כשלוחים ממנו להפיץ את המעיינות במקום מגוריהם.

ציין גם את דברי הרבי, שעל כל אחד שהיו כאן ושישנם ושיבואו, צריכים להכין עוד כפר־חב"ד ועוד כפר חב"ד ועוד ועוד, כי לי הארץ ומלואה ומשם יפוצו מעיינות החסידות. וסיים בדברי הרבי – שאלה שהיו שם וחזרו לארץ הקודש "זאָלן זיי זיך נעמען צו די אַרבעט מיט אַ שטורעם" [=יתמסרו לעבודה בתנופה].

אחר־כך ניגנו את הניגון שלפני אמירת המאמר, ואחריו חזר הבחור התמים שלום דובער ליפסקר (מעשרה התלמידים שנשלחו על ידי הרבי ללמוד בישיבה בלוד) – את המאמר "טוב טעם" שנאמר בראש־השנה תשכ"ב. בטרם אמירת המאמר הדגיש הר"ש חסקינד את מעלת התלמידים השלוחים שגלו למקום תורה.

למאמר הקשיבו כל הנוכחים בקשר רב ובריכוז מלא. במשך ההתוועדות ניגנו קבוצת מנגנים ניגונים שונים, ובשעת מעשה חילקו לכל קהל הנאספים מן המשקה שמסר הרבי עבור צעירי חב"ד.

החסידים מוסיפים ברבי

בסיום השירה לאחר המאמר, כובד הגאון הרב זוין לשאת דברים, ולהלן קטעים מנאומו המיוחד:

אלו שנסעו, גם אם לא היו מודעים לכך, מטרת נסיעתם היתה כדי למסור לנו ממה שהיה שם, וכך מוסיפים הם בנו בקהל החסידים, וכאשר מוסיפים

מאת הרב מרדכי־מנשה לאופר

הכינוס הארצי של חסידי חב"ד באה"ק

פרוטוקול וסיכום מרשים ביותר של 'ההתוועדות הארצית' לכללות אנ"ש על-ידי צעירי אגודת חב"ד בשנת תשכ"ב • כך החלה מסורת ההתוועדויות, בליווי הנחיותיו והוראותיו של הרבי • "מדוע לא ביקשו בקבוק 'משקה'?", תמה הרבי באחת השנים • רשימה מיוחדת לרגל הכינוס הארצי ה-63 של חסידי חב"ד בארה"ק

החל משנת תשי"ד מארגנים צעירי־אגודת־חב"ד "כינוס ארצי שנתי של חסידי חב"ד" באה"ק. כינוס זה נערך בסמיכות לכ"ף במרחשון, יום ההולדת של כ"ק אדמו"ר הרש"ב נ"ע. הכינוס נועד גם לשמש קבלת פנים לשבים מחצרות הקודש בחודש תשרי. בכינוס זה הותוו דרכי הפעולה של חסידי חב"ד באה"ק לשנה החדשה, לאור הדברים שהשמיע הרבי בחודש תשרי.

חביבות הכינוס

אחת השלוחות, שכתבה לרבי בשנת תשמ"ח על הקשיים שהיא נתקלת בהם בעבודת השליחות, קיבלה מענה מופלא, והרבי מביע את תקוותו שהיא ובעלה השליח ישתתפו בכינוס כ"ף מרחשון:

בודאי יודעת שלכל שליח ובני ביתו שיחיו היו בעיות בהתחלת עבודת הקודש דומות לאלה שכותבת אודותן, וסוף סוף התגברו עליהם והצליחו, וגם מוסיפים בעבודת הקודש והשם מוסיף בברכותיו בזה וגם בענייניהם הפרטים.

כן תקותי ששניהם ישתתפו בהכינוס דכ"ף מרחשון הבא עלינו לטובה וישמעו פנים אל פנים על דבר כל זה מכמה מהשלוחים ובני ביתם שי'

ויהי רצון שמקויים בהם הבטחת תורת אמת לפום צערא אגרא.

הכינוסים הראשונים הארציים של צא"ח התקיימו דווקא בחול־המועד פסח (ראה לדוגמה אגרות־קודש כרך ח' עמ' שמ. שם כרך ט' כט; כרך ח"י עמ' שכז). רק בשנת תשכ"ב התקיים הכינוס בחודש מרחשון, ואז גם קיבל הכינוס מימד ארצי.

לקראת הכינוס שיגר הרבי מכתב בכ"ג במרחשון להנהלת צא"ח ובו נאמר:

מאשר הנני קבלת המכתב, טופס הזמנות לכנוס התוועדות ארצית לחסידי חב"ד וכו'.

ויהי רצון שבכל הסעולות שלהם יתוסף כהנה וכהנה ומתוך שמחה וטוב לבב הפורצים כל הגדרים מניעות ועכובים.

והרי עומדים אנו בערב חדש כסלו חדש הגאולה, ועל פי המבואר באגה"ק סי' ד' גם גאולת כל אחד ואחד מענינים המעלימים ומסתירים בעבודתו לקונו, שזהו תכלית בריאתו, וכדברי חז"ל במסכת קדושין בסופה.

בברכה לבשורות טובות ומפורטות.

ערב הכינוס ממש שיגר הרבי מברק (אגרות קודש כרך כב, עמ' כ"ט):

בעמדנו ערב חדש הנסים והגאולה, יהי רצון שכינוסכם יהי' וגם יוסיף בטוב להמתכנסים ולהעולם, טוב לשמים טוב לבריות טוב העושה פירות על ידי ההגברה בהפצת המעינות והיהדות בכלל ובאופן דהולך ומוסיף ואור. בברכת הצלחה.

בז"ך בכסלו (אגרות קודש כרך כב עמ סז־סח) כותב הרבי עוד מכתב ובו הוא מאשר את קבלת החוברת "התוועדות ארצית – דכללות אנ"ש יחיו באה"ק ת"ו" וקורא, בין השאר, לעמוד על קיום ההחלטות:

מאשר הנני קבלת – הנדפס – דו"ח מההתוועדות ארצית וכו',

וכיון שעברו שלשים יום מקבלת ההחלטות, עלי לעורר, אשר מהנכון ביותר וביותר לעשות סיקור וסך הכל מהנעשה במשך שלשים יום הראשונים.

כי אפילו אם תמצי לומר שנעשה ככל הדרוש, בהחלטות האמורות, הרי בודאי אשר חשבון וסך הכל מזמן לזמן – יוסיף במרץ וכו'. ועל אחת כמה וכמה אם אצל מי שהוא חסר בנוגע לקיום ההחלטות. וד"ל.

ויהי רצון אשר בהחלטות האמורות תהיה ההנהגה מתאים לפתגם והוראת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא ישראל (הועתק גם בדו"ח הנ"ל) פחות לדבר, יותר לחשוב ועוד יותר לעשות.

אשר בוודאי שהפחות לדבר הכוונה בעיקר בערך העשייה שלאחרי זה.

למה "התוועדות ארצית"?

להלן קטעים מאותו אירוע מיוחד, שנפתח ונוהל בידי הרה"ח ר' שלום חסקינד (ע"ה), וכה אמר בדברי הפתיחה:

ברשות הרבנים והמשפיעים וברשות ההנהלה של אגודת חסידי חב"ד וצעירי אגודת חב"ד באה"ק, אני פותח התוועדות ארצית זו של אנ"ש באה"ק ת"ו ומברך את כל המשתתפים בברכת ברוכים הבאים.

פותחים בדבר מלכות – בהקראת מברק כ"ק אדמו"ר שליט"א שהגיע הערב במיוחד להתוועדות זו – (הקהל עומד בשעת קריאת המברק):

התוועדות חב"ד: – בעמדנו ערב חדש הניסים והגאולה יהי רצון שכינוסכם יהיה וגם יוסיף בטוב להמתכנסים ולעולם, טוב לשמים וטוב לבריות, טוב עושה פירות על ידי הגברה בהפצת המעינות והיהדות בכלל ובאופן דמוסיף ואור – בברכת הצלחה (חתימת כ"ק אד"ש).

בהמשך עמד על משמעות ההזמנה ל"התוועדות ארצית", שלכאורה סותרת היא למטרה הפשוטה בהתוועדות שהיא הידברות בין הנוכחים. אך למרות זאת יש להתוועדות הארצית שלוש מטרות:

א) קבלת פנים לקבוצת אנ"ש יחיו, שחזרו מביקור אצל הרבי בחודש השביעי. לשמוע מהם פרישת־שלום חיה ממה שראו ושמעו.

ב) חיזוק כללי בקביעות עיתים לתורה לתפילה ולהפצת המעיינות.

ג) להביע ולחזק את מעלת האחדות בין אנ"ש המודגשת כאשר מתאספים הרבה יותר מעשרה שעליהם "שכינתא שריא".

ליד הצדיק לא מתקררים

הר"ש חסקינד מזמין את רבו של כפר־חב"ד, הרב שניאור גרליק (ע"ה), להשמיע את ברכתו, ולהלן תוכן מדבריו – לאחר שהתנצל על נאומו בנוכחות רבנים גדולים, ושרק מפני כבודו של כפר חב"ד אשר זכה להימנות כרבו, מוכרח הוא לדבר:

חז"ל אמרו כינוס לצדיקים הנאה להם והנאה לעולם. מדוע כינוס רק לצדיקים? – אלא הכוונה היא לכינוס לכבודו של צדיק, כי 'כל המחובר לטהור – טהור', והרי ההתוועדות היא לכבודו של הצדיק כ"ק אדמו"ר, לקבל פרישת שלום מאלו שזכו להסתופף בצלו בחודש השביעי.

רמז מעניין לכך בנאמר 'וישמע יתרו – מה שמועה שמע ובא – קריעת ים סוף ומלחמת עמלק'. יתרו אכן שמע את הניסים והנפלאות של קריעת ים סוף, אולם הספיק להתקרר על ידי (מלחמת) עמלק, ובכן – לא היתה עצה אחרת, כי אם לבוא בעצמו אל מנהיג וצדיק הדור, שלידו שוכחים לגמרי את הקרירות, הספקות ואת העניינים הגשמיים בכלל.

כשבאים לכאן יש לבוא עם משהו...

לאחר דברי הרב גרליק ניגנו את הניגון "אנעים